

Yüzlerce Çocuk Binlerce Sevgi

Proje dönüşü ne kadar zor oluyor...

Hepimiz bir adaptasyon sorunu yaşamaktayız...

Bedenimiz burada, ama hala o güzel çocuklarla beraber olduğumuz günleri düşünüyoruz.

Yüzlerce mektup daha yolculuk sırasında alınmıştı, postadan da her gün dolu dolu

torbalar geliyor sevgi yüklü bulutların üzerinden...

Erkam geldiğinin ertesi günü özetlemiş Şırnak-Adana hattındaki çocukları...

Ve dönüşündeki duygularını...

Saygılarımızla...

İLKİYAR

Not: İLKİYAR'ı tanımak tanıtmaya vesile olmak için bekliyoruz

1. Yarın (25.02 Perşembe) ODTU Bilgisayar Mühendisliği BMB01de 14:40
2. 5.03 Cuma saat 13.30 Marmara Üniversitesi Dr. İbrahim Üzümcü Kültür Merkezi
3. 6.03 Cumartesi 10.00 Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği 1.kat sem odası 16;
Yıllık Faaliyet Raporu Sunulacak
4. 21.3 Pazar 14.00 ODTU SEM Yıllık Faaliyet Raporu Sunulacak

Y Ü Z L E R C E Ç O C U K B İ N L E R C E S E V G İ

15 günlük güzel anılar bavullara ve yüreklere doldurulduktan sonra, eller son defa gidenlerin arkasından sallanırken insan anlıyor artık bittiğini. Artık o gülen yüzleri, o güzel gözleri, samimi kalpleri geride bıraktığını ve yalan dünyaya, paranın hüküm sürdüğü, herkesin kendini düşündüğü topraklara döndüğünü fark ediyor. Uzun bir aradan sonra haberleri izlerken alttan birkaç defa son dakika adı altında birçok haber verildiğini gördüm son dakika dedikleri neydi peki? Biri birilerin tutuklamış, biri birilerini eleştirmiş. Ülkenin sorunları bu olmamalıydı son dakika haberlerinde Mardinli Hayri'nin başarısı yer almalıydı veya Midyatlı Gamze'nin İstanbul'dan Mardin'e geçişte yaşadığı sorunlar, Cizreli Derya'nın ailesinin onu okutmaması üzerine yaşadığı acılar daha önemli olmalıydı bu ülke için. Futboldaki kavgalar yerine Pozantılı Mustafa'nın engelli olmasına rağmen futbol oynama isteği daha güzel haber olurdu. Yemek programlarında tartışmaları izlemektense o güneşin çocukları ile yemek yemek. "Abi bizim masaya otur" istekleri arasında zorda olsa birini seçip belkide her akşam işte hayatımda yediğim en güzel yemek bu demeyi daha mantıklı buluyorum. Artık bugün nerde eğlensem diye düşünürken aklıma hep Şereflikoçhisar daki Rahman'ın hafta sonları akrabası olmadığı için ve yurttan da canı sıkıldığı için sadece internet kafeye gittiği yer alacak. "Ailemden daha fazla ilgi gösterdiniz bize oku dediniz bizim adımızı bile bilmemenize rağmen" derken Viranşehirli Helin, sevginin aslında ne olduğunu bir kez daha düşüneceğim. Okuldan kaçan gençler yerine, "ailem beni okutmak isteyene kadar yemek yemem" deme cesaretini gösterebilen Birecikli Büşra Nur bu ülke için daha önemli olmalıydı. Pamuk topladığı zamanlar yatmadan önce yastığın altında tek başına okutulmadığı için gözyaşı döken ama pes etmeyen Birecikli kız ibret alınmalıydı. Musabeyli Ayşe'nin "doğum günüm kutlanılsa bile hayatımın en güzel günü bugüdü ve bugün benim gerçek doğum günüm" demesindeki samimiyet fark edilmeli.

Aynaya baktığımızda utanmalıyız, yemek yerken boğazımızdan kolay geçmemeli lokmalar, uykularımız kaçmalı ve kendimizle konuşmalıyız böyle olmamalıyım demeliyiz sesli bir şekilde yine ben değil biz olmaya çalışmalıyız. Ama umut var, umut 33 yıl önce alevlendi ve büyüyor umudun adı İLKİYAR. İçinde yer almayanın hiçbir zaman bilemeyeceği duygular deneyimler. Otobüsten ilk indiğimiz ve de ilk çocukların bizi karşıladığı zamanı hatırlıyorum da beklemiştim çünkü henüz hazırım diyemiyordum otobüsten en son inenlerden ve çocuklara çiviye en son uzatanlardan biriydim. Ama son gün de bekledim bu seferki bekleyiş ise otobüse binmemek içindi, o çocuklarla biraz daha fazla vakit geçirmek için. Proje kapsamında çocuklara hayatınızda neyi dilemek istersiniz diye sorduğumda yüzde %90'ı okumak dedi aslında bu dilek sayılmazdı çoğumuz için ama onların gözünde okumak çok kutsaldı ve ulaşılması zor bir hedefti aslında. Bu okumak dileğinin yanında 3.sınıfa giden bir kızın rüyamda annem ile babamı görmek isterim demesi üzerine hangi cevap bu acıyı karşılardı. Çocukların tatlının suyunu bile ekmekle banarak yerken, insanların her gün israfta bulunmasını hangi zihniyet açıklayabilir. Soğukta üşüyen o ayaklara rağmen isyan etmeyen bir kesime niçin hak ettiği değer verilmez. O küçük bedenler sevgimizin karşılığı için kendileri kadar olan bavullarımız taşımak istemeleri sevginin değerini unutanlara birer örnek teşkil etmeli.

Proje sırasında en çok ne istersin diye bana sorsalardı kesinlikle daha fazla elim olsun isterdim. Birinin elinden tutarken, diğerinin de diğer elimi tutması birinin gömleğini tutması onların isteklerini bize çok rahat anlatıyordu. Onlar maddi şeyler istemiyordu bizlerden sadece tek bir şey istiyorlardı dünyada gittikçe azalan sevgiyi istiyorlardı. Sevgiyi niçin paylaşmayız niçin saklarız yerimizden yorum yapmak kolay niye işin kolayına kaçıyoruz her gelen mektupta yüreğim dağlanırken geçmişimi de düşünüp kendimi de eleştirmeliyim. Bugüne kadar ne yaptık okudum kimin için sadece kendim için, ülkem için ise bir şey yapamadım o kardeşlerim orada bizi beklerken ben bugüne kadar onlara kulağımı tıkadım, onları düşünmek yerine boş şeylerle kaplandı zihnim, onlar için gözyaşı akıtmak yerine nefsim sahibi oldu gözyaşlarımın bile. Bir el sallamanın bu kadar önemli olduğunu kestiremez insan yaşamadan. Daha önce bu gözler birçok şey gördü izledi ama sabah sunumlarında izlediğimiz söz videosundaki o yemek yiyen kız sahnesi kadar yüreğimi dağlamadı hiç biri. “Babam iyi ki vefat etmiş, yaşıyor olsa beni okutmazdı” dediği zaman kız kalbime hançer saplandı. Yemek yemediğimi fark eden Birecikli çocukların kantinden aldıkları ve bana sundukları bisküviler bugüne kadarki aldığım en değerli armağanlardı.

İnsanı insan yapan hayatında bundan önce ve bundan sonra diye ayırım yapmasıdır. İşte benim o noktada bu proje oldu. Artık menfaatle dolu gözlerim, sevgisiz yetişen gönlüm kalmadı. Artık kardeşlerimden gelen mektupları büyük bir heyecanla bekleyeceğim, belki her gün sesim yine kısılacak akşamları oyun oynarken ayaklarım şişecek, okuldaki devamsızlığım artacak ama en azından o çocuklara borcumu ödeyeceğim sevginin hoşgörünün unutulduğu günümüzde sevgiyi dağıtmaya çalışacağım. Her akşam dinlediğimiz o şarkıdaki gibi keşke “Bütün Dünya buna inansa, insanlar el ele tutuşsa, hayat bayram olsa.” Artık tek isteğim yeni projelerin hemen gelmesi daha fazla çocuğa ulaşmak onlara borcumu ödemek. İşimiz uzun işimiz zor ama çok güzel ve de gerekli. Son olarak Yunus’un sözünü unutmayalım “Sevelim, sevelelim bu dünya kimseye kalmaz”.

Muhammet Erkam AVCI
Marmara Üniversitesi-Türkçe Eğitimi Bölümü
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr